

RUTH SOUKUP

Trăiește bine, *cheltuieste mai puțin*

12 SECRETE PENTRU O VIAȚĂ BUNĂ

Traducere din limba engleză:
Ioana Vighi

 ACT și Politon

2016

Cuprins

INTRODUCERE

9

PARTEA I: Trăiește bine

SECRETUL NR. 1: Viața bună nu e ce credem noi

15

*Pentru o viață bine trăită contează mai curând
cine suntem, nu ce avem*

SECRETUL NR. 2: Mulțumirea este o alegere

31

*Să tânjim după ceea ce nu avem ne ține la
distanță de viața bună*

SECRETUL NR. 3: Cu toții avem un punct optim

49

*Să găsim acel punct în care se intersectează
pasiunea și abilitatea noastră*

SECRETUL NR. 4: Țelurile scrise pot să-ți schimbe viața

65

*O viziune clară pe termen lung și țeluri scrise
ne permit să ne atingem pe deplin potențialul*

SECRETUL NR. 5: Cu toții avem aceleași douăzeci și patru de ore

85

*Viața bună începe cu disciplină personală
și o bună administrare a timpului*

SECRETUL NR. 6: Mai puține lucruri înseamnă mai multă bucurie

101

*Scade nivelul de stres al familiei tale îndepărtând
dezordinea*

PARTEA a II-a: Cheltuiește mai puțin

SECRETUL NR. 7: Trebuie să cheltuim mai puțin decât credem	119
<i>De ce este importantă administrarea</i>	
SECRETUL NR. 8: Economisirea este o stare de spirit	135
<i>Să învățăm să trăim pe măsura bugetului afectează fiecare lucru pe care-l facem</i>	
SECRETUL NR. 9: Cum să reduci la jumătate bonul de casă pentru alimente	151
<i>Schimbările simple care vă pot economisi sute de lei la casă</i>	
SECRETUL NR. 10: O casă curată este o casă fericită	169
<i>Cele mai bune motive ca să-ți păstrezi casa ordonată și cum să reușești să o ordonezi</i>	
SECRETUL NR. 11: Cele mai bune lucruri în viață sunt gratis	191
<i>Lucrurile pe care ni le dorim cel mai mult în viață sunt cele pe care nu le putem cumpăra</i>	
SECRETUL NR. 12: Primim mai mult când dăruim mai mult	207
<i>Viața bună trebuie împărtășită</i>	

Introducere

O dată la câteva săptămâni, îmi întrerup rutina de dimineață, de obicei previzibilă, și merg treizeci de minute cu mașina spre sud, în orașul Fort Myers, pentru a face un segment în direct, de trei minute, la radioul local afiliat CBS. Uneori împărtășesc cele mai bune ponturi ale mele pentru a economisi bani la cumpărături de alimente; alteori dau sfaturi despre cum să-ți redresezi bugetul sau ofer idei de cadouri minunate, realizate manual. Și, de fiecare dată când sunt în direct, ezit când aud că sunt prezentată drept expertul WINK News în economisirea banilor.

Un expert în economisirea banilor.

O, ce ironie!

Și asta nu e tot. În ultimii ani, mi s-au acordat și alte titluri similare: *Fata cu cupoanele*, *Super econoama*, *Profesionista chilipirurilor* și *Vedeta economiilor*. Nici într-un milion de ani nu aș fi ales unul dintre aceste cuvinte ca să mă descriu. Realitatea este că sunt mai degrabă o expertă în *cheltuirea* banilor decât în *economisirea* lor. Excelez în arta de a face cumpărături atunci când n-ar trebui și de a cumpăra doar din pură plăcere. Această abilitate specială m-a băgat în multe belele de-a lungul anilor, așa că nu e o întâmplare că această carte – și blogul meu cu același nume – e intitulată *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*, și nu *Trăiește bine, economisește mai mult*.

Până să-mi încep blogul, *LivingWellSpendingLess.com* (*traiestebinecheltuiestemaiputin.com*), cuvântul *cumpătare* nu prea

exista în vocabularul meu. Am crescut într-o familie în care banii n-au fost niciodată o problemă. Din exterior, probabil părea că aveam totul. Dar privilegiul vine cu un preț, iar realitatea era departe de a fi perfectă. În timpul ultimului an de facultate, lumea mea atent meșteșugită s-a prăbușit, iar în următorii doi ani am trăit într-o lume a întinericului și depresiei.

Era cât pe ce să mor, și supraviețuirea mea a fost nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol; am fost doar prea oarbă s-o văd imediat. În următorii zece ani, m-am înscris (apoi am renunțat) la Facultatea de Drept, m-am căsătorit, m-am mutat de trei ori prin țară și am făcut doi copii. În timpul acestor zece ani de schimbări aproape constante, singurul lucru din viața mea care a rămas, în mare, același a fost mallul. Și Amazon.com. Și Target. Pottery Barn. Williams-Sonoma. Gymboree.* Ne-am umplut viețile cu lucruri, dar acestea niciodată n-au umplut golul.

Dar Dumnezeu avea un plan chiar și pentru o dependentă de cumpărături ca mine.

Uneori, grația divină vine sub forma unui cupon.

Zilele acestea sunt pasionată de economisirea banilor nu pentru că eu cred că mi-am dat seama cum stă treaba cu finanțele personale; dimpotrivă – stând aici, bând o cafea de firmă la supra-preț – încă fac greșeli financiare în fiecare zi. Sunt cu luni în urmă în privința evidenței. Mă lupt să mă încadrez în buget. Neglijez să-mi fac bilanțul. Cheltui bani pe lucruri pe care nu ar trebui. Și în fiecare lună amân plata facturilor.

Sunt departe de a fi perfectă.

Din fericire, Dumnezeu nu mi-a cerut să fiu perfectă.

De-a lungul acestei călătorii spre pacea financiară, am constatat că starea finanțelor mele oglindește, de obicei, starea restului vieții mele. Dacă sunt un dezastru cu banii mei, atunci sunt, în

* Magazine americane specializate în comercializarea hainelor, respectiv articolelor pentru casă (n. red.)

general, un dezastru în orice altă privință. Astfel, sunt pasionată de economisirea banilor nu pentru că am toate soluțiile, ci pentru că am învățat că banii – fie că sunt prea mulți, fie că sunt prea puțini – pătrund în fiecare sector, în fiecare aspect al vieții noastre. Sunt direct conectați la bunăstarea noastră spirituală, emoțională și chiar fizică. În fond, felul în care ne cheltuim banii reflectă direct ce este în inimile noastre.

În cele din urmă, această carte este mult mai mult decât un ghid de economisire a banilor sau o simplă colecție de lucruri pe care trebuie sau nu trebuie să le faci din punct de vedere financiar. Această carte e despre *a trăi bine* și a cheltui mai puțin.

Se bazează pe lecții dure, învățate atât din propriile greșeli, cât și din propriile succese. Pentru că sunt creștină, se bazează, de asemenea pe ce m-a învățat Biblia despre viața bună și, ca atare, include unele versete biblice. Sper și mă rog să fii provocată în timp ce citești această carte – provocată să-ți reevaluezi prioritățile și să faci modificările necesare care vor avea ca rezultat nu numai un cont bancar mai mare, ci și o viață mai bună, plină de mulțumire, sens și bucurie. Nu va fi ușor – schimbarea de durată presupune muncă grea –, dar te rog să mă crezi când îți spun că recompensele merită efortul.

Viața bună te așteaptă. Ești gata s-o găsești?

Viata bună nu e ce credem noi.

„A trăi conform binelui trebuie să fie mai presus de a trăi pur și simplu.”

Socrate, citat de Platon în *Criton*

„Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer... Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.”

Matei 6:19-21

„Să râzi des și mult; să câștigi respectul oamenilor inteligenți și afecțiunea copiilor; să câștigi aprecierea criticilor onești și să înduri trădarea prietenilor falși; să apreciezi frumusețea; să găsești ce e mai bun în ceilalți; să lași în urma ta lumea mai bună, fie printr-un copil sănătos, o grădină îngrijită sau o condiție socială emancipată; să știi, pur și simplu, că cineva a respirat mai ușor doar pentru că tu ai trăit. Asta înseamnă să ai succes.”

Ralph Waldo Emerson

Sedeam acolo, o fetiță pitită în ascunzătoarea ei secretă – un spațiu unde mă târam de-a bușilea, adăpostit în spatele unui dulap din multe, dar rareori folosite camere de oaspeți din casa noastră spațioasă, în stilul colonial al anilor 1930. Nimeni nu mă deranja acolo și în acea ascunzătoare am petrecut nenumărate ore în propria lume de fantezie, pierzându-mă în jocul elaborat pe care îl inventasem pentru a-mi crea casa visurilor mele.

Era un proces meticulos, care lua timp. Începeam prin alegerea celui mai mare și mai ostentativ conac de vânzare din secțiunea de imobiliare a celei mai recente apariții a revistei *Architecture Digest* a tatei – cel cu grădină geometrică englezească în față și faleză cu vedere la ocean în spate, disponibil la un preț de chilipir de doar șaptesprezece milioane de dolari. Luam apoi o foaie de hârtie milimetrică șterpelită din sertarul biroului tatei și schițam cu grijă versiunea de vis a felului în care credeam că trebuia să arate planul parterului.

Aveam mereu grijă să includ necesități „de bază”, cum ar fi o piscină interioară, un teren de baschet și o sală de jocuri. Casa mea perfectă includea întotdeauna cel puțin zece dormitoare cu semineu, cameră de zi și baie-spa, ca o peșteră fiecare. Erau cel puțin două bucătării profesionale (nu se știe niciodată când ai nevoie de una în plus), o sală de mese pentru patruzeci de persoane, o bibliotecă de mărimea uneia universitare, plină de cărți din podea până-n tavan, și orice altă atracție exagerată pe care imaginația mea de unsprezece ani – inspirată mai ales de Casa de vis a

păpușii Barbie și de prea mult timp petrecut uitându-mă la *The Lifestyles of the Rich and Famous** (Viețile celor bogați și faimoși) – o putea evoca.

Când planul parterului era, în cele din urmă, complet – și îmi lua mereu *ore* să creez schița cum trebuie – decoram. Scoteam teancul gros de cataloage de magazin pe care le furam din grămadă de lucruri reciclabile și petreceam nenumărate *alte* ore alegând metodic mobila, lenjeriile de pat, precum și accesorii pentru fiecare cameră, până la vasele de porțelan din bufete, prosoapele pufoase din baie și pantofii eleganți din dulap.

Pe măsură ce examinam cataloagele, mi-i imaginam pe copiii mei adorabili și bine îmbrăcați și pe soțul meu chipeș, bun și de un succes nebun. Îmi închipuiam existența noastră fermecată, lipsită de probleme, momentele fericite pe care le-am petrece bucurându-ne de casa noastră de lux.

Cu toate acestea, când epuizam, în cele din urmă, fiecare catalog și umpleam fiecare cameră imaginară cu cât de multe „chestii” scumpe găseam, nu rămâneam niciodată cu un sentiment de împlinire, în ciuda timpului și eforturilor pe care le dedicasem. Dimpotrivă, dezamăgirea era intensă. Umpleam, umpleam și iar umpleam, dar asta mă lăsa mereu pustită. Și așa o luam de la capăt cu o casă nouă și cu un nou plan al parterului, dedicând și mai multe ore dorinței, visării și umplerii, știind că de această dată – în sfârșit – aveam s-o nimeresc.

În casa mea de vis, viața era perfectă. În casa mea de vis, eram fericită.

Sau cel puțin așa credeam.

Pe-atunci nu știam, însă, că de la acea vârstă fragedă începeam să-mi dezvolt un obicei periculos. Deja începusem să echivalez posesiunile cu fericirea. Deja începusem să cred că o viață

* Emisiune televizată americană, difuzată între 1984 și 1995, în care erau prezentate viețile extravagante ale oamenilor bogați (n. red.)

bună depindea de ceea ce aveam. La unsprezece ani eram convinsă că dacă aș fi obținut exact *lucrurile* potrivite, viața mea ar fi fost împlinită. Plină. Fericită. Satisfăcută.

Acest model distructiv avea să dea tonul pentru o mare parte din viața mea de adult și aproape că mi-a distrus căsnicia. Desigur, nu am aflat decât mult, mult mai târziu cât de distructivă era cu adevărat gândirea aceea.

Casa visurilor mele de adult

După atâția ani în care doar am visat la asta, eram mai mult decât pregătită să devin adult și să-mi remodelez și să-mi decorez casa de vis *reală*, chiar dacă la o scară *ceva* mai mică.

În cele din urmă a venit și ziua, deși, recunosc, nu în cele mai fericite circumstanțe. În 2004, casa noastră a fost grav afectată de uraganul Charley. După aceea, eu și soțul meu, Chuck, am decis să facem niște lucrări majore de renovare, pe lângă reparațiile necesare în urma devastării făcute de uragan. Chuck – stâlpul financiar al familiei noastre – a insistat să plătim numerar. După ce am folosit banii din asigurare pentru repararea acoperișului și înlocuirea geamurilor sparte, am început să economisim pentru a remodela interiorul.

În timp ce eu așteptam cu (nu prea multă) răbdare, adunam idei. Petreceam iarăși ore salivând peste reviste și cataloage, decupam poze cu tot ce-mi plăcea, cu toate lucrurile fără de care știam că nu puteam să trăiesc, cu tot ce știam că m-ar fi făcut fericită.

Exact cum plănuiam când eram mică, în casa visurilor mele de adult viața urma să fie perfectă.

După ceea ce mi s-a părut a fi o veșnicie, marele moment a sosit, în cele din urmă, și mult-așteptatul nostru proiect de remodelare a început. Au apărut straturi de vopsea proaspătă și ziduri

noi, o bibliotecă proprie, dulapuri personalizate cu rafturi mobile, blaturi de granit, podele din lemn masiv și din piatră, perdele noi superbe, covoare, mobilier și accesorii. Dar apoi, înainte să ne dăm seama, proiectele au fost gata, iar banii pe care îi puseseam deoparte au dispărut complet.

Doar că eu nu mă mai puteam opri.

La fel ca în jocul meu din copilărie, dezamăgirea era aproape insuportabilă. Investisem tot acest timp, bani și energie pentru a-mi crea casa perfectă, la care visasem întotdeauna, și totuși, viața mea era departe de a fi perfectă. Încă mă simțeam neîmplinită. Nesatisfăcută. Nemulțumită. Încă râvneam la mai mult.

Drept urmare?! Am continuat să cumpăr. Plictisită și agitată, mă duceam la Target, Pottery Barn sau Williams-Sonoma, mereu în căutare de altceva pentru a umple golul. Iar și iar mă îndrăgosteam de vreun fleac sau altul: perna decorativă perfectă, viu-colorată, rama foto lucioasă sau cana de cafea din lut sau un alt mop semi-automat care mi-ar fi economisit timp.

Adevărul e că întotdeauna făcusem un pic cam multe cumpărături, dar de data asta era altceva. Inima începea să-mi bată cu putere și simțeam un puseu de adrenalină când puneam produsul în coșul de cumpărături, știind – știind sigur – că asta-mi lipsea! *Acesta* era produsul care avea să-mi schimbe viața, care avea să mă facă să exult și care să-mi aducă fericire, perfecțiune și mulțumire. *Acest* lucru m-ar fi lăsat, în cele din urmă, satisfăcută.

Puseul era apoi înlocuit cu groază și regret când ieșeam pe ușă, cu brațele din nou pline de plase de cumpărături și vedeam privirea lui Chuck – un amestec de furie, dezamăgire și chiar puțină teamă. „Oprește-te odată!” striga el. „E de-ajuns! N-avem nevoie de lucrul ăsta. Nu mai poți continua așa!” Nu puteam să admit că avea dreptate, chiar dacă în adâncul meu știam că am o problemă. Nu reușeam să găsesc o cale să-l fac să înțeleagă că cel mai mult voiam, de fapt, să mă simt împlinită. Așa că, în schimb,

ticseam casa noastră cu lucruri. Nu e de mirare că certurile au devenit tot mai urâte și mai furioase, până într-o zi când amândoi ne-am decis că ne săturaserăm. Ceva trebuia să se schimbe.

Mai mult nu e niciodată destul

Ideea aceasta, că mai multe *lucruri* ne vor face fericiți, n-o aveam doar eu. Dimpotrivă, acest mesaj e întărit mereu în societatea noastră bazată pe consum. Există o șoaptă de substrat în fiecare reclamă de la televizor, în fiecare panou publicitar, în fiecare revistă care ne necăjește, ne ispitește și ne amăgește:

Dacă așa arată casa ta, vei fi satisfăcută.

Dacă vei conduce mașina asta, vei avea succes.

Dacă vei folosi acest machiaj, vei fi frumoasă.

Dacă vei purta aceste haine, vei fi invidiată.

Dacă utilizezi această tabletă, vei fi organizată.

Dacă vei mânca această mâncare, vei fi slabă.

Dacă va avea această jucărie, copilul tău va fi mulțumit.

Acesta e lucrul care îți va schimba viața.

Acesta e lucrul care te va face să te simți completă.

Vedem reclamele, citim revistele și blogurile, și chiar petrecem ore absorbiți de imaginile uimitor de perfecte de pe Pinterest. Vedem viețile pline de eleganță, de extravaganță ale celebrităților și vedetelor de televiziune, glorificate și immortalizate în reviste săptămânale și la televizor.

Auzim șoaptele în timp ce urmărim cum toți din jurul nostru își umplu viețile cu lucruri mai frumoase și mai bune decât avem noi în prezent. Vrem case mai mari, mașini mai bune, telefoane noi, mai multe accesorii și haine, pantofi, jucării, gadgeturi și orice altceva decidem că ne va duce spre o Viață bună.

Dar asta nu se întâmplă niciodată. Șoaptele sunt o minciună. Veniți mai aproape, prietenele mele, pentru că am ceva să vă spun: Viața bună nu e ce credem noi.

Vezi tu, lucrurile în sine nu sunt ceva rău. Cu toții avem nevoie de un loc unde să stăm, de haine de purtat și hrană de mâncat. Cred că e-n regulă – chiar natural – să ne dorim ca hainele și casa noastră să fie frumoase, să ne reflecte personalitatea și stilul. Banii și posesiunile nu sunt neapărat dăunătoare sau distructive în sine. Totuși, goana după acestea poate fi.

Biblia ne avertizează iar și iar legat de acest fenomen:

„Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale.”

LUCA 12:15

„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: <Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi>.”

EVREI 13:5

„Nicio slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.”

LUCA 16:13

Obişnuiam să cred ca aceste versete se aplicau doar celor care *chiar* erau bogați. În mintea mea, eu scăpam de obligație. *Păcat de cei bogați*, mă gândeam. *N-au noroc*. Nu mi-a trecut prin minte că Biblia nu-i avertiza *pe ei*; ci mă avertiza *pe mine*. Pentru că, deși nu eram bogată, voiam să trăiesc ca și cum aș fi fost. Voiam

cele mai bune lucruri și, chiar dacă nu mi le permiteam pe cele mai bune, cu siguranță îmi *doream* să mi le pot permite.

În *Timotei 6:9-10*, Apostolul Pavel scrie: „Aceia care *vor* să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, *care au umblat după ea*, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (sublinierea îmi aparține).

Nu bogăția – sau lucrurile – ne omoară; ci dorința, jindul, pof-ta absolut nesățioasă pentru avere, posesiuni, putere și statut ne cuceresc în cele din urmă inimile și mințile, nemailăsând loc pen-tru mare lucru. Dacă ne permitem sau nu e total irelevant. Nu contează decât dorința inimii tale. Indiferent de mesajul „nicioda-tă nu-i destul” pe care vrea să ni-l transmită societatea, o viață irosită de dorința de a avea întotdeauna mai mult *nu* e Viață bună.

În căutarea Vieții bune

Vremurile disperate cer măsuri disperate. După renovarea casei noastre, întrucât cheltuielile mi-au scăpat total de sub control, eu și soțul meu am ajuns literalmente în pragul divorțului. Epuizată de toate certurile și cu adevărat dispusă să fac *orice* pentru a-mi salva căsnicia, am fost de acord să încerc ceva nou. Am stabilit conturi bancare separate și un buget strict, și am fost de acord cu ce a fost, în esență, o alocație din partea soțului meu. Aveam să primesc o sumă fixă de bani în fiecare lună pentru alimente, hai-ne, produse de uz casnic, și când îi epuizam, îi epuizam. N-aveam altă alegere decât să nu mai cheltui.

Adică n-aveam de ales decât să nu mai cheltui *atât de mult*.

Panicată la gândul de a renunța la ce devenise o nevoie de neoprit de a cumpăra lucruri, mi-am dat seama repede că puteam

să-mi măresc cu mult bugetul dacă economiseam din banii pentru alimente. Am învățat cum să folosesc cupoanele și am reușit să-mi reduc bonul fiscal lunar pe alimente de la o mie de dolari la aproximativ două sute de dolari, păstrând suma suplimentară de opt sute de dolari pentru a o cheltui lunar pe toate acele *lucruri, lucrurile* frumoase de care încă mai credeam că am nevoie.

Apoi, am început să caut modalități să-mi măresc bugetul și mai mult, cercetând standurile cu produse în lichidare de stoc și profitând de mai multe ori pe zi de ofertele-fulger de pe Amazon.

Mi-am canalizat pasiunea nou-dobândită pentru utilizarea cupoanelor, economisirea banilor și căutarea ofertelor într-un blog pe care l-am denumit *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*. Sloganul meu inițial pentru blog a fost „Aventura de a găsi stilul și luxul într-un anumit buget”, iar în prima frază din introducere spuneam: „Îmi plac lucrurile frumoase. Soțul meu urăște prețul de pe etichetă”.

Scopul meu era pur și simplu acela de a-mi mări bugetul, ca să pot cumpăra toate lucrurile pe care le doream. Nu exista niciun scop nobil mai mare. Dimpotrivă, pentru mine era un simplu calcul: cu cât cheltuiau mai puțin pe alimente, cu atât aveam mai mult de cheltuit pe pantofi (și pe orice altceva). Încă îmi doream atât de *multe*, atât de multe lucruri frumoase *așteptau* să le iau acasă. Am început să caut chilipiruri și am devenit expertă în găsirea ofertelor incredibile pentru alimente, haine și alte bunuri de uz casnic, dar încă făceam cumpărături, încă achiziționez, încă încercam să-mi umplu acel gol.

Din punct de vedere financiar, obligația de a mă încadra într-o alocație strictă a făcut o diferență uriașă pentru bugetul familiei noastre. Cel puțin nu-i mai scufundam pe toți din cauza cheltuielilor mele. Dar încă îi copleșeam pe toți cu lucruri de care n-aveam nevoie.

În cele din urmă, totuși, pe măsură ce continuam să scriu despre economisirea banilor și despre cum căutam să fiu o gospodină

mai bună, toate lucrurile astea pe care le aduceam începeau să mi se pară opresive. În ciuda reducerilor mari, afacerilor „mari”, eram copleșită de lucruri de care n-aveam nevoie și pe care nici măcar nu mi le doream. Totuși, nu eram prea sigură cum să mă *opresc* din a-mi dori asta.

Am început să caut și să tânjesc după un alt fel de viață pentru mine și pentru familia mea, unul care să nu se definească prin ce avem, ci prin *cine suntem*. Am început o nouă căutare a Vieții bune.

Nu e vorba doar despre bani

Dorința nesățioasă de a avea mai mult e o boală care pătrunde în fiecare fibră a ființei noastre. Supraconsumul și satisfacerea necontrolată a *oricăror* dorințe – fie că vorbim de mâncare, alcool, droguri sau posesiuni – ne vor distruge, în cele din urmă. Cheltuielul în exces și dorința de a avea *mai mult* sunt dependențe ca oricare altele, care trebuie temperate ca să putem supraviețui. *Trebuie să învățăm să ne controlăm iubirea pentru bani, sau ea ne va controla pe noi.*

A-ți dezvolta disciplina de a controla cheltuielile, de a consuma mai puțin, de a te încadra într-un buget anume sau de a economisi pentru viitor sunt obiceiuri care nu vor face altceva decât să se reverse asupra fiecărui aspect din viața ta. Similar, nu poți avea o viață cu adevărat productivă, mulțumită și plină de bucurie dacă finanțele tale sunt un haos. O viață bună și stabilitatea financiară merg mână-n mână.

Nu contează dacă abia reușim să ne descurcăm cu banii sau dacă avem mai mulți bani decât știm ce să facem cu ei, deși cei mai mulți dintre noi se află undeva între aceste două extreme. Descoperirea Vieții bune nu înseamnă doar să învățăm să cheltuim mai puțin, ci și să transformăm dorințele propriei inimi,

schimbându-ne prioritățile de la a dori și a spera să avem ce e mai bun în lumea asta la a dori din străfundurile inimii să acumulăm un alt fel de comoară.

Adu-ți aminte cuvintele Apostolului Pavel: „Aceia care *vor* să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț, și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani e rădăcina tuturor relelor; și unii, *care au umblat după aceasta*, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri”.

Dar capitolul acesta vorbește despre ceva mai mult de-atât. Este vorba despre chemarea de a porni pe o cale diferită:

„Iar voi, bărbați și femei întru Dumnezeu, fugiți de aceste lucruri și căutați neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptați-vă lupta cea bună a credinței; apucați viața veșnică la care ați fost chemați și pentru care ați făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Îndemnați pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Îndemnați-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie *pentru ca să apuce adevărata viață*.”

1 TIMOTEI 6:11-12, 17-19

(Versetele cu italice îmi aparțin, iar unele versete sunt parafrazate).

Asta, prietenele mele, e Viața bună. Să nu cădeți în capcana de a vă defini valoarea vieții prin ce aveți sau ce ați dori să aveți, în loc de prin *cine sunteți*. Poate că nu-ți dai seama de asta în totalitate, dar ești copilul unui Tată răbdător, iubitor și iertător. Ești chemată spre a-l sluji pe El și *doar pe El*, și ești – crezi sau nu – mântuită de o grație uimitoare, infailibilă și complet nemeritată, căreia nu-i pasă cât de mare e casa ta, ce conduci sau ce porți.

Rugă pentru schimbare

Propria mea transformare dintr-o dependentă de cumpărături într-un expert în „economisirea banilor” nu s-a produs peste noapte, nu e nici măcar aproape să se fi finalizat. Nu m-am trezit într-o dimineață declarând: *Astăzi nu-mi mai pasă de lucrurile din această lume. Astăzi nu mai cumpăr, nu mai tânjesc și nu mai încerc să-mi umplu viața cu lucruri care nu satisfac.*

O, nu!

Deși poate asta a fost experiența altora – poate chiar a ta –, pentru mine a fost un proces lent și adesea dureros. Am descoperit că transformarea unei vieți întregi de consum, în timp ce restul lumii încă urla la mine să continui să cheltuiesc în neștire, nu apare fără o muncă grea, fără o introspecție serioasă și fără multe, multe rugăciuni pline de intenție. Mă rugam cu fervoare lui Dumnezeu, în mod frecvent, să mă schimbe, să mă conducă unde voia El să merg și să mă scape de dorința pentru lucrurile din lumea aceasta. Încă spun rugăciunea asta.

E o rugăciune înspăimântătoare, pentru că, sincer, *iubesc* lucrurile din lumea asta. Nu sunt nerăbdătoare să renunț la frumoasa mea casă cu decorațiuni frumoase, cu blaturi din granit și lenjerie de pat cu șase sute de fire. N-am nimic împotrivă să acumulez comori în rai, dar eu tot vreau să conduc o mașină frumoasă, să port haine frumoase și să continui să-mi pun de pe ultimul model de iPhone, pe Instagram, toate momentele demne de rețelele de socializare.

Când am început să spun această rugăciune, țelurile mele mai puțin nobile presupuneau să fac suficienți bani cât să zbor la clasa I – sau, chiar mai bine, să zbor într-un avion privat – decât să mă mulțumesc cu clasa a II-a. Voiam să-mi permit un asistent personal cu normă întreagă, care să se ocupe de toate sarcinile mărunte de zi cu zi pe care deseori le uram. Îmi doream un dulap plin cu

rochii de firmă și accesorii alese inteligent. Tânjeam după o casă mare, un decorator care s-o mobilizeze și o menajeră care să locuiască la noi pentru a face curățenie. Îmi doream stilul de viață al celebrităților pe care le vedeam la televizor. Îmi doream să fiu bogată. Îmi doream să *fiu* cineva. Îmi doream să *reuşesc*.

În cele din urmă, insatisfacția profundă pe care o simțeam în inima mea îmi spunea că nu căutam ce trebuie. Deja aveam atât de mult și tot mă simțeam goală pe dinăuntru! Tânjeam să mă simt împlinită. Dar acumularea tot mai multor lucruri nu mă umplea. Tot mă simțeam goală. Așa că am început să mă rog.

Deși vreau să cred că această carte îți poate schimba viața, realitatea e că *adevărata* schimbare va veni numai prin rugăciune. Capitolele următoare ale acestei cărți vor conține mai multe ponturi practice decât vei ști, probabil, ce să faci cu ele. Vom vorbi despre alegerea mulțumirii, despre cum să-ți găsești punctul optim, despre cum să-ți stabilești țeluri, cum să devii mai disciplinată, cum să-ți eliberezi viața de dezordine, să-ți stabilești un buget, să economisești mai mulți bani pentru mâncare, să-ți păstrezi casa curată, să înveți să apreciezi tot ce banii *nu* pot să cumpere. Sper din inimă că acele idei te vor ajuta și te vor încuraja să duci o viață mai simplă, mai fericită și mai productivă. Dar îți pot spune de acum că nimic din această carte nu va avea nicio însemnătate fără o rugăciune continuă, din toată inima și plină de *pasiune*.

În *Marcu 11:24*, Iisus le-a spus discipolilor Săi: „De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea”. În *Filipeni 4:6-7*, Apostolul Pavel scrie: „Nu vă împovărați cu nicio grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus”.

Biblia e foarte clară în privința aceasta: dacă ne rugăm lui Dumnezeu să ne schimbe inimile, *Dumnezeu ne va răspunde*.

Inimile noastre se vor schimba. În *Epistola către Romani* a Sfântului Apostol Pavel 12:2 se spune: „Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (sublinierea îmi aparține).

Definiția vieții bune

Pe durata călătoriei mele de ani de zile, în timp ce-mi continuam rugăciunea de fiecare zi, prioritățile și țelurile din viață au început încet să mi se schimbe. Acum tânjesc după un nou tip de bogăție, o bogăție care provine doar din deplinătatea întru Iisus.

Pe măsură ce viața trecea, mi-am dat seama și că vechiul meu slogan de pe blog, „Aventura de a găsi stilul și luxul într-un anumit buget”, nu se mai potrivea căutării mele. Nu e vorba că nu mă mai bucur de lucrurile de bun-gust sau de un mic dezmăț din când în când – cine n-o face? –, dar țelul meu final nu mai e o viață plină de lucruri frumoase.

În schimb, vreau să găsesc acea Viață bună definită atât de frumos în *Epistola I către Timotei*. Vreau să caut dreptatea, evlavia, credința, iubirea, răbdarea și blândețea. Vreau să duc lupta cea bună a credinței. Vreau să iau în primire viața veșnică spre care am fost chemată. Nu vreau să fiu arogantă sau să-mi pun speranța în avere, care e atât de incertă, ci să-mi pun speranța în Dumnezeu, care ne oferă din belșug totul pentru plăcerea noastră. Vreau să fac bine, să am bogăția mea de fapte bune și să fiu generoasă și dispusă să împart cu ceilalți. Astfel, îmi voi aduna comoara care va fi o fundație solidă pentru timpul ce va veni, *ca să dobândesc, cu adevărat, viața veșnică*.

Viața bună pentru mine e aceasta: o viață bogată în credință, familie, prieteni și creativitate. Este o viață plină de bogăția pe care Dumnezeu are să ne-o ofere; o viață petrecută clădind

comori în rai și nu aici, pe pământ. Nu este o viață a trândăviei și a lăcomiei, ci una a disciplinei, a trudei și a introspecției. Poate că nu e întotdeauna ușoară sau confortabilă, dar e abundentă și complet sigură întru Hristos.

Aceasta este viața pe care doresc să o trăiesc. Vrei și tu să mi te alături?